

Onbegrensde risicofantasieën

Soms gaat er in een project veel aandacht naar het in kaart brengen en bestrijden van bijna niet bestaande risico's. Koen Koch roept op om reëel te blijven. We zijn al behoorlijk veilig. En we maken kunst.

Vlak voor het jaar 2000 maakte Francine Oomen een begin met haar 'Hoe overleef ik ...' jeugdboeken. Tot op de dag van vandaag razend populair. Inmiddels is de reeks uitgegroeid tot films, tijdschriften en televisieprogramma's. Ook het op verontrusting gerichte Sinterklaasjournaal deed zijn intrede. We hadden nét de millenniumbug overleefd. Weet u het nog? Bij aanvang van het jaar 2000, op het moment dat in het uit twee posities bestaande jaartalveld in computers '00' zou komen te staan, zou de wereld tot stilstand komen. De mensheid was tot chaos gedoemd. In 1998 en 1999 was er een levendige certificatenhandel waarmee leveranciers hun spullen 'millenniumproof' konden verklaren. Op 1 januari 2000 bleek het 'succes' van alle ingrepen. Er was niets gebeurd.

Hier moest ik aan denken toen onlangs dringend werd verzocht om de trillingsvastheid van de besturingsonderdelen van een eenvoudige kleine trekkeninstallatie te bewijzen. Op de productsheet van deze onderdelen van industriële kwaliteit was daarover niets bekend. Deze onderdelen worden toegepast in omgeving die nog stabiel is dan mijn huiskamer ... en ik woon niet in Groningen.

Met het verzinnen en opkloppen van enge dingen en onzekerheden, in de veiligste samenleving ooit, heeft Francine Oomen van opgroeien iets heel spannends ge-

maakt. Opvoeders en aanverwanten storten zich op de jeugd om hen bewust te maken van alle risico's van het bestaan. Met kanjertrainingen, prebrugklastraining, kindermindfulness en tal van andere middelen bereiden ouders hun kind voor op het leven in de complexe wereld.

Het woord millenniumbug moet ik in mijn eerste jaar als hoofd techniek, medio 1996, hebben leren kennen. Arbobeleid kwam op. De Par 64 werd verboden. Bezogende technici gedroegen zich op eens als Arbocontroleurs. Na zo'n 15 jaar is veilig werken op en rond de podia de normaalste zaak van de wereld. 'Maar', zei Frits van den Haspel op de laatste hijsen- en heffendag: 'Soms lijkt het wel of we vergeten zijn dat we kunst aan het maken zijn.' Een nieuwe millenniumwisseling ligt voortdurend op de loer. Het verontrusten van opdrachtgevers over het ontbreken van dergelijke gegevens op een datasheet dient, zolang we geen ruimtevaartprogramma faciliteren, geen reëel doel. Net zoals bijvoorbeeld de verplichting om aan te tonen dat de broncode van een eenvoudige hijsinstallatiebesturing ook bewerkbaar is met de programmatuur waarmee de broncode geproduceerd is.

Het aantal en de omvang van risico's is net

zo onbegrensd als de fantasie van Francine Oomen. Zo nu en dan wordt bij een project elk (be)denkbaar risico prominent in beeld gebracht. De angst ergens verantwoordelijk of aansprakelijk voor te zijn, leidt tot allerlei bezwerende rituelen. Dat is leuk voor puristen, maar onbetaalbaar en hinderlijk voor opdrachtgevers en leveranciers die functioneel resultaat voor ogen hebben. Met het zich eigen maken van Arbobeleid

'Het aantal en de omvang van risico's is net zo onbegrensd als de fantasie van Francine Oomen'

heeft de sector mooie stappen gemaakt. Arbo-fundamentalisme is een korte periode in beeld geweest, maar gelukkig weer snel verdwenen. Overleven én werken rond de podia is nu mogelijk. Maar het is niet nodig om steeds opnieuw door de millenniumwissel te blijven gaan. <<

Koen Koch is projectleider bij DTS² en redacteur van Zichtlijnen

Sara Kroos (@KroosSara) 26 nov.
De douche in Oosterhout is een mannetje met een eikeltje op z'n hoofd.

Reacties op bovenstaande opinies zijn welkom op het e-mailadres info@zichtlijnen.nl. U kunt ook zelf opinie-artikelen (max. 500 woorden) naar dit adres sturen.